

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΡΦΩΝ. 'Εν Ἀθήναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἑκτορ. στ. 16. — 'Εν τῷ ἑξῆς φ. 25. ΔΤΓΕΑ'ΑΙ, ἄρα ἢ δις, λ. 20, τρίς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἑταῖ ἢ ἑξομηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, οδοσ μουσων, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλίμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝῆ ΑΥΡΙΟΝ.

Θὰ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος κατὰ τὴν συνήθη του ὥραν, καὶ τὴν συνήθη τῆς πάλιν ὥραν θὰ πᾶ νὰ κοιμηθῆ ἡ σελήνη. — Δὲν καταλαμβάνω τὴν βλακειάν τῶν δύο αὐτῶν ἑτερογενῶν ἀστρῶν, ὥστε ὅταν ἔρχεται τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο νὰ φεύγῃ! — Μόνον ὁ Σταμούλης θὰ ἐνδυσθῆ πολὺ ἐνωρίς καὶ ἀπὸ τὴν βίαν του θὰ περάσῃ τὸ ἐσωβραχόν του δι' ὑποκάμισο καὶ ἐν περιώνυμον δοχεῖον ἀντὶ τῆς περικεφαλαίας ἣν συνήθως φέρει. Θὰ σκάσῃ ἡ Βουλὴ σ' τὰ γέλοια. Ὁ Στεφανίδης ὅμως θὰ σηκωθῆ τρεῖς ὥρας ἀργότερα καὶ θὰ διατρέξωμεν τὸν κίνδυνον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Βουλὴν ὡς ἀθλητὴς τῶν γυμνικῶν ἀγῶνων. Ἀλλ' ὁ ἅγιος Φωκίδος θὰ φροντίσῃ νὰ τὸν καλύψῃ μὲ τὸ σινδόνι τοῦ ἀγιασμοῦ.

80 ἕως 90 θὰ εἶναι οἱ παρόντες βουλευταί. Τὴν πλειοψηφίαν θὰ τὴν ἔχουν οἱ συμπολιτευόμενοι· ἀλλ' οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, καὶ τοὶ ὀλιγώτεροι, θὰ εἶναι πολὺ ἀνίσχυροι καὶ ζῶηροί. Δύο κουμουνδουρικοί, θὰ σύρῳσι μαζὶ τῶν δύο φορτία χρώματος κλαπέντος ἐκ τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Μάνδζα· ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως θὰ ἔγῃ ἐν ὁμοίῳμα τοῦ Ζούρκα, ἐνδεδυμένον ὡς Λαζαρον, ἀρβανίτικα.

Οἱ συμπολιτευόμενοι θὰ εἶναι πολὺ ἡρεμώτεροι. Ἐπὶ τῶν δύο κολάρων τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν θὰ εἶναι ἐπιγεγραμμένοι μὲ φῶσφορον ἀπὸ σπέρτα αἱ δύο λέξεις: *Kara-lh-derben—A'ghyptos*. Ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἐνός κολάρου τοῦ κ. Δεληγιάννη θὰ ἀναγινώσκῃ τις τὰ ἐξῆς: *Διὰ τῶν Καταστάσεως—ὁ τελευταῖος τῶν πρωθυπουργῶν.*

Μία κόκκινη φέσα κύπτουσα ὑπὸ τὸ βάρος μισῆς ὀκτῆς φούντας συνοδεύουσα, κατὰλευκον ρουστανέλλαν κκ-

ταλκαμβάνουσι τὸ θρονίον τῆς Προεδρείας, τῆς φούντας κυμαινομένης ἀντὶ κώδωνος.

Καταντικρὺ τῶν δύο αὐτῶν πραγμάτων ὁ κ. Σ. Βαλαωρίτης ξεφυλλίζει κρόμμυον, ψιθυρίζων:

— Θὰ ξαναγίνω, δὲν θὰ ξαναγίνω.

Μέγας κυυγᾶς περὶ τὴν ἐπίδειξιν νεότητος κατὰ τὴν κατὰ τὴν μάχην σκυλεύονται δέκα τεχνητοὶ ὀδόντες, καὶ δύο φανάκκι τῶν συναγωνιζομένων. Ἐπὶ τέλος νικῶσι Σταμούλης καὶ Ζυγομαλᾶς, Μάνδαλος καὶ Γεωργαντάς. Ὁκτώ κυρίαὶ πίπτουσι λειπόθυμοι πρὸ τῆς θέας τῶν τεσσάρων νεαρῶν. Συνέρχονται μετ' ὀλίγον ἀπὸ μίαν φωνὴν τοῦ ἐξ Ἀγίουβς βουλευτοῦ Στεφανίδου.

Ἀρχίζει ὁ ἀγιασμὸς. Μία λεκάνη πλήρης ὕδατος τοῦ Κερκλαριοῦ, νεροῦ εἰδικοῦ διὰ τοὺς βουλευτάς. Ἀγιασμὸς βουλευτῶν θὰ πᾶ ἀπὸ βρωμεροὶ νὰ γίνουιν βρωμερώτεροι. Ἐνῶ ψάλλει μὲ τὴν μὸτην ὁ ἅγιος Τουρλίδος, ὁ Λομβάρδος ἀνοίγει τοὺς βῶθωνα; τῆς ἰδικῆς του, προσπλήτων νὰ ἐναποταμιεύσῃ ἐντὸς τῶν φοβερῶν αὐτῆς σπηλαίων ὅσην περισσοτέραν δυναθῆ βινωδίαν. Θὰ τὴν ἐξοδεύσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τοῦ βήματος, ἀποδεικνύων ὅτι ὁ Ζούρκας εἶνε πρῶτος ἐξαδέλφος τοῦ Κουμουνδούρου.

Παράδοξον ἀποτέλεσμα τοῦ δι' ἀγιασμοῦ βαντίσματος: Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συμπολιτευομένων βουλευτῶν γεμίζουιν ὀδυνηρὰ τραχώματα καὶ δὲν βλέπουιν τίποτε.

Τούναντίον ἐκ τῶν ἀντιπολιτευομένων ὀφθαλμῶν βγαίνουιν οἱ βολβοὶ ἐξω, μὴ θέλουτες νὰ πιστεύουσιν ὅτι δὲν εἶναι αὐτοὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Τὸ μαγικὸν ὀφθαλμοτριβεῖον τοῦ κ. Κωστομούρη καὶ ἡ θυματουργὸς βῆβδος τοῦ ἁγίου Τουρλίδος θεραπεύουσιν καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ.

Ὁ κύριος Σταμούλης ζητεῖ νὰ φέρῃ εἰς ἁρμονίαν τὴν

ράχην του με τὸ φράκον του, ἀναμένων νὰ ὑποδεχθῆ τὸν Βασιλέα. Αἰφνης ἀντι τοῦ Βασιλέως ἀναβαίνει ὁ εὐχριστός Πρωθυπουργός, ὅστις καὶ ἀναγινώσκει Β. διάταγμα δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ δευτέρα θύρα τοῦ πρώτου Ταμείου καὶ τῶν λοιπῶν ὑποταγμένων τοῦ Κράτους εἰς τοὺς κυρτοὺς Βουλευτάς.

Πολλοὶ βουλευταὶ τῆς τε μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης πτέρυγος ἀνασκουμπόνονται ἕκαστος ἐπὶ ἀκούσματι.

Δὲν ἐτελείωσε ὁ Τριεὺς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὸν διαδέχεται ἡ φωνὴ τοῦ κλητῆρος Μάνθου :

— Κύριοι Βουλευταὶ, ἔρχεται ὁ Βασιλεύς !

Ὁ Σταμούλης ἐκ παραζάλης θέλων νὰ διορθώσῃ τὸ φράκον του, τὸ ἐκβάλλει καὶ μένει μὲ τὸ ποικύμισο.

— Εἰκὼν τοῦ ἔθνους, πρακτῆρεῖ εἰς ἀστείος ὑπὸ τῆς αὐτῆς Βασιλείαν, θὰ μείνωμεν ὅλοι μὲ τὸ ποικύμισο.

Ὁ Βασιλεύς ἀναγινώσκει Δικαστικὸν Λόγον Ἑλληνικόν, τὴν δὲ τελευταίαν του λέξιν σχίζει εἰς δύο ὁ λιχανὸς τοῦ Κουμουνοῦρου υἱοῦ, ἐρωτῶντος :

— Καὶ περὶ Μάντζα, τίποτε ;

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται τῆς αἰθούσης ὁ Βασιλεὺς, οἱ βουλευταὶ ἐτοιμάζονται ὅλοι νὰ ζητωκραυγᾶσιν ἄλλ' ὢ τοῦ θαύματος ! ἡ φωνὴ κόπτεται ὅλων καὶ μένουσι μὲ τὰ στόματά ἀνοικτὰ ὡς ἀπολιθωμένοι.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο κομμάτων βλέπουσι τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ στερηθῶσιν οἱ ὅπαδοί των τῆς δυνάμεως τοῦ λέγειν : ναὶ καὶ ὄχι, καὶ ὁ μὲν Τριεὺς ἀναγκάζεται νὰ κλείσῃ τὰ στόματά των ἰδικῶν του μὲ θέσεις, προχῶς,

μετοχὰς, μεταλλεῖα, χέλοια τῆς Κοπιδίος, μανδύλια, καὶ ὅ,τι ἄλλο, ὁ δὲ πτωχὸς Κουμουνοῦρος μὲ μισθὸν κουλούρι τὸν καθέναν.

Ἐπιτεταί μέγας θόρυβος.

— Πότε θὰ κἀνωμεν συνεδρίασιν ;

Ὁ Μάνδκλος ἀναβαίνων τὸ βῆμα, ἐπ' ὀνόματι τῶν συναδέλφων του, λέγει :

— Ὀλίγου μᾶς μέλει, πότε θὰ γίνῃ συνεδρίασις.

Ὁ Κουμουνοῦρος, υἱὸς, ἀντιλέγει :

— Ὅχι, θὰ κἀνωμεν συνεδρίασιν, μεθαύριον ἢ μετὰ αὐριον ἢ μετὰ ἄλλον ἐπὶ μετὰ ἄλλον τῶρα !

Ὁ πρόεδρος λύει τὸ ζήτημα εὐφωδῶς ἀποφασίζων :

— Ἡ Βουλὴ, κύριοι, θὰ συνεδριάσῃ ὅταν θὰ γίνῃ συνεδρίασις. Πηγαίνετε.

Διὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν, καταθέτουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Βουλῆς :

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος (πκτήρ) τὸν Λαζαρον τοῦ Ζούρακα.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς, δεκκοκτὸν παρθενικὰς ζώνας, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι οὐδὲν κακὸν ἐποίησε καθ' ὅλον τὸ θέρος.

Ὁ κ. Τριεὺς τὰ δύο καλὰρα του.

Ὁ κ. Σταμούλης τὸν ἐρυθρόν του Λαιμοδέτην, διότι θὰ κηρύξῃ νέκν σημαίαν κοινοκτημοσύνης μὲ ἴδιον κόμμα.

Ὁ κ. Δημητρακκάκης τὴν τεχνητὴν του ὀδοντοστοιχίαν.

Καὶ ὁ κ. Κουμουνοῦρος (υἱὸς) τὴν κλασικὴν του μαγγουρᾶν.

Οἱ Βουλευταὶ ἀπερχόμενοι περὶ τὴν 12ην ὥραν ἀκριβῶς, χύνονται εἰς τὰ ξενοδογεῖα.

Εἰκοσιπέντε συμπολιτευόμενοι καὶ δέκα ἀντιπολιτευόμενοι, ἀφοῦ ἔφαγον ὡς βουλευταὶ, φεύγουν χωρὶς νὰ πληρώσουν τὸν ξενοδόχον !

Ἡθελος νὰ ἦσο Πάττη καὶ ἄς μὴν ἔλυες μεθοριακὰ...? ἔχεται φεῦ ;

Μελομανής.

Δι' ὄλιος αὐτὰς τὰς μαρτίαις,

Κρζ. Κρζ.

NEON KOMIKON MELODRAMA

τοῦ Λεκά παρστάθη εἰς τὸ Νουβωτέ, ἢ Καρδιά καὶ τὸ χέρι.

Ἐπιθέσεις περίπου εἶναι ἡ αὐτὴ, ἢ τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτὸς μὲ τὴν ὁποῖαν ἐγγλάσκαμεν τόσον πολὺ ἐν Φαλήρῳ.

Ὁ κωμικὸς ἦρωας μὲ ἄλλην ζητεῖ νὰ συνάψῃ γάμον διὰ λόγους πολιτικούς καὶ εἰς ἄλλην ἔχει δοσμένην τὴν καρδιά του. Καὶ ἐπὶ τέλους βρίσκειται ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἡ μουσικὴ λέγεται ὅτι εἶναι πολὺ δρασερὰ ἐμπνευσμένη, ζεστὴ, ζεστὴ.

Εἰς τὸ Νουβωτέ, ἐπέτυχε παρὰ πολὺ, διότι ἡ πρώτη κυρία καὶ ὁ βράδυτος, πρώτην φορὰν παίζαντες εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ, ἤγειραν ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἄν μᾶς φέρῃ ὁ κ. Λεκατσᾶς γαλλικὸν θίασον, τὸν παρακαλοῦμεν νὰ κατορθώσῃ νὰ δοῦμε τὸ τραγατὸ αὐτὸ τῆς περιαινῆς μελοπαρωδίας, κατὰ Στέρανον Ξένον.

Εἰς τὴν Βρασιλείαν φροντίζουν ἀπὸ τῶρα διὰ τὸ 1884. Φροντίζουν ὅμως, διὰ νὰ ἔχουν τὴν Πάττην.

Ἡ γινομένη συμφωνία εἶναι :

Νὰ δώσῃ πενήντα παραστάσεις καὶ νὰ πάρῃ τρία ἐκατομμύρια γράμκα.

Τί λέτε, κύριε Τριεὺς ;

KAPAMEΛAIS.

Ὁ Ἀγαθόπουλος καταγίνεται μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν. Ἐχει γράψῃ ὅκτω ἐπιστολάς, καὶ δὲν τὰς ἐκλείσεν ἀκόμη.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι γραμμὴν μὲ πολὺ μεγάλα γράμματα.

Ἡ γυνικὴ του τὸν ἐρωτᾷ γὰρ ἐξαιρετικῶς τὴν ἔχει γράψῃ ἔτσι.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ περιφρονησεως πρὸς τὸ ἡμισύτου. — Δὲν νοιώθεις ; Εἶναι γὰρ τὸν Κωστάκη . . . τὸν θεόκουφο ! !

Ὁ Κ. εἶναι φοβερὸς ἐγωϊστῆς.

Τὴν Κυριακὴν ἡ ψυχὴ του ἤθελε ἀμαζάδα.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κἀνένα ἀμαξί.

Λαμβάνει ὑφὸς φιλοσόφου καὶ :

— Τί Συμβαίνει αὐτοῖ οἱ Ἀθηναῖοι ! Καὶ δὲν μποροῦν νὰ περπατήσῃ μὲ τὰ πόδια των ;

Ὁ Κουτεντιάδης ἔχει ἀρχῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐλεημοσύνην :

— Ἐπαίτην, λέγει, ποῦ τὸν βλέπω γιερὸν, δὲν τὸν ἐλεῶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν ὀκνηρίαν ἄλλ' ἀμαξί κἀνένα ποῦχει κομμένα καὶ τὰ δρόα χέρια, τότε τοῦ βάζω μὲ δεκάρα ἑστὸ ἕνα.

Συνάχτης.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνήχεια τῆς προηγούμενου ἀριθ. 359)

Ὁ Μονογενὴς, πῶν ἐν ποτήριον ὕδατος, ἐξηκολούθησε ἔς ἔλθωμεν τῶρα, εἶπεν εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα εἶχατε εἰπεῖ προηγουμένως ὅτι ἡ διδασκαλία μου ἂν δὲν ἔφερε καρπὸς μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς τὸ μέλλον ὅμως ἀφεύκτως θὰ φέρῃ καὶ ὅτι ὁ ἰδεώδης πολιτισμὸς καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐπιτευχθῆ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διδασκαλίας μου ἀπᾶντες οὐκ ἔστιν εἰς τὴν ἐδίδχα ἡμεῖς ὅμως φρονῶ ὅτι ἦτο ὅλως ματαία καὶ πρακτικῶς μὴ ἐφαρμόσιμος ἄλλὰ καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἐφαρμολῆ ποτε, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε βλαβερὰ καὶ ὅλως ἐναντία τῶν ὅσα προδοκᾶτε.

Ἐν πρώτοις εἶνε κἀλὸν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι ὅλη ἡ

θηρσκαία, ἣν ἐσύστησα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, συνίσταται ἐκ τριῶν ἀξιομάτων ἢ παραγγελιῶν ὅλα τὰ λοιπὰ οἶον παλαιὰ καὶ νέα Διαθήκαι, ψαλμοὶ καὶ προφηταὶ μὲ ἀρπες, συναξάρια καὶ προσευχητάρια, δι' ὧν μᾶς ἐπιταλοῦνται νὰ τοὺς προφυλάττωμεν ἀπὸ πάσης νυκτερινῆς ἡδονῆς, ψαλτήρια, ῥάσα, μοναστήρια, ἄγια λείψανα, μῦρα, νηστεία, θυμῶνα εἰκόνων καὶ μυρία ἄλλα κουρέλια δι' ὧν περισύλιζαν τὰ τρία μου ἀξιώματα, εἶνε ἔργα τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐτὰ μόνον πιστῶς ἀκολουθοῦσιν οὗτοι, καὶ δι' αὐτὰ κατεβρόχθισαν ἄλλήλους ἔγὼ δὲν πταίω, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ δυστυχεῖς ἀνθρώποι διότι ἐξ ἀνάγκης ὑποτάσσονται εἰς φυσικοὺς νόμους, καθ' οὓς ἡ διάνοιά των λαμβάνει τοιαύτην ἢ τοιαύτην διεύθυνσιν ἀναλόγως τῶν ἐνσπεριωμένων ἰδεῶν καὶ ἐὰν μὲν αἱ ἰδέαι αὐταὶ εἶνε θεοκρατικαὶ καὶ τοὺς ἐνσπεριωνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐπράξα ἔγὼ, ἢ ὑπὸ ἐνὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, τότε ἀμέσως αὐταὶ θὰ παραγερμίσθωσι, θὰ παραμορφωθῶσιν ἐξ ἀνάγκης ὑπὸ νέων κληρῶν ἀνθρώπων, διότι ἡ παρουσία ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου Θεοῦ ἢ ἀνθρώπου θεωρουμένη ὡς θαῦμα θὰ διεγείρῃ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν ἐκπεπληγμένην φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποῖας ὁ κόσμος εἶνε φύσει κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤπτον τερατώδης ἀπ' ἐνός, ἀπ' ἐτέρου δὲ θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν διάνοιαν τοῦ κόπου ἀπὸ τοῦ νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ ζητῇ τὴν αἰτίαν τοῦ Παντός, ἣν ἔλυον ἤδη τὸ θαῦμα, ὅταν δὲ ἡ διάνοια γίνῃ ἀπαξ δούλη

τῆς φαντασίας, τότε ἀπρακτικῶς θὰ προκύψῃ ἡ ἐφεύρεσις ὅλων ἐκείνων τῶν τερατώδων κωμικῶν, ἀλλ' ἀπρακτικῶν θεωρουμένων παρατηρημάτων πάσης θηρσκαίας, τῆς διανοίας μὴ δυναμένης πλέον οὔτε κἂν νὰ ὑποπτευθῆ τὸ γελοῖον ἢ πᾶσα παράβασις αὐτοῦ θεωρεῖται ἱεροσυλία καὶ προσβολὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Ποῖος δὲ θνητὸς δὲν θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Θεὸν τοῦ ὄχι βεβαίως κινδυνεύοντα ἢ βλαπτόμενον ὁπωσδήποτε ἄλλως, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἴδιόν του εὐμάρτερον, διότι συλλογίζεται ὅτι θὰ ἀνταμειφθῆ ὄχι δι' ὀλίγων χαρτονομισμάτων ἢ δι' εὐτυχίας ὀλιγοχρονίου εἰς τὸν πρόσκαιρον κόσμον, ἀλλὰ δι' αἰωνίου ἀνταμοιβῆς ; Ἴδου ὁ φανατισμὸς ὅστις πάντοτε εἶνε ἰσχυρὸς, διότι καὶ τὸ συμφέρον τοῦ φανατικοῦ εἶνε παμμέγιστον ! Μία ἄλλη αἰτία τῆς δημιουργίας τῶν κουρελιῶν ἐκείνων, ἣτις καὶ αὐτὴ ἐγκρατεῖ εἰς μίαν τῶν φυσικοῦν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς : δὲν δύναται δηλαδὴ ὁ νοῦς τῶν πληθῶν ὡς ἐκ τῆς στοιχειώδους ἀναπτύξεώς του νὰ συλλάβῃ μίαν ἀφρημένην ἐνοίαν περὶ θεότητος, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν πλάσῃ καθ' ὁμοίωμά του καὶ δόσῃ εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἰδιότητάς του, τῶ μὲν ἀκόμη ἔμωις μίαν συγκεκριμένην ἰδέαν περὶ τῆς φύσεώς της, διότι ἔχει συνειδηθῆν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀνθρώπος : εἰς τὴν συγκεκριμένην δὲ ταύτην ἰδέαν ἣτις πλησιάζει κάπως πρὸς τὴν ἀφρημένην, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀπ' εὐθείας, ὅταν θέλῃ νὰ λατρεύσῃ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην κλίμακος, τῆς ὁποῖας

τὰς βαθμίδας νὰ ἀποτελῶσι συγκεκριμένα πράγματα, οἷον εἰκόνες, πετραγήλια, ἐκκλησιαί, συναξάρια, συγχωροχάρτια κ.τ.λ. δι' ὧν καὶ μόνων ὁ νοῦς των δύναται νὰ ἀφᾶρηθῆ μέχρις ἡμῶν καὶ πάλιν οὐχὶ ὅλων, διότι γνωρίζω ὅτι ὁ νοῦς τῶν 9)10 τῶν πνευματικῶν εἰς μίαν ἐκκλησίαν δὲν ἐξέρχεται ἄνω τῆς ὀρθῆς. Οἱ φρενολόγοι συνέλαβον οὕτως εἰπεῖν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὰς συγκεκριμένας ἐνοίας μεταβαλλομένας εἰς ἀφρημένας ἐν παθολογικαῖς τισι περιστάσεσι : εἰς ἡλίθιους τινας π. γ. ἐρωτῶντες ποῖον εἶνε τὸ ἄθροισμα τοῦ δις πέντε, εἶνε ἀδύνατον νὰ τύχωσιν ἀπαντήσεως ἔξ ὅμως παρυσιασῶσι δύο νομίσματα ἕκαστον ἐκ πέντε ὀβολῶν ἢ πέντε φράγκα, τότε ὁ ἡλίθιος (idiot) λαμβάνων πρῶτον τὸ ἐν νόμισμα διὰ τῆς χειρὸς καὶ θέτων αὐτὸ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης φέρ' εἰπεῖν, ἀκολούθως δὲ τὸ ἕτερον ποιῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, εὐρίσκει ἀμέσως τὸ ἄθροισμα : πρέπει δηλαδὴ νὰ μεσολαβήσῃ ἡ ἀφή καὶ ἡ ὀρασις, ὥστε αἱ δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀφικνούμεναι ὕλικαὶ ἐντυπώσεις νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τοὺς στοιχειώδεις τούτους ἀφρημένους μαθηματικούς ὑπολογισμούς : δὲν πρέπει τὸ φαινόμενον τοῦτο νὰ τὸ ἀποδώσῃ τις εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἡλίθιου, ἣν τυχὸν ἐκ τῶν προτέρων ἔχει τῆς ἀξίας τῶν ὀβολῶν, διότι καὶ ἐὰν τῶ παρασιᾶσῃ τις ὀλιγώτερον τὸν ἀριθμὸν οὐχὶ πλέον χρήματα, ἀλλὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια πρώτην φορὰν βλέπει, πάλιν μόνον διὰ τῆς ἀφῆς θὰ δυνήθῃ νὰ εὐρῆ τὸ ἄθροισμα.

ΛΝΩ—ΚΑΤΩ.

Ὡς γνωστόν, ἡ στολή τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Μηχανικοῦ μετερρυθμίσθη, ὡραϊσθεῖσα ἐπὶ τὸ πυροβολικώτερον. Ἐβλεπον χθές τὴν πρώτην τοιαύτην, καὶ ἐσκεπτόμην: ἄρα γε δὲν ὑπάρχουν καρδίαι νεαρῶν ἀξιωματικῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ νεαρά στολή νὰ διήγειρε παλμούς ἐνθουσιασμοῦ, ἔσους δὲν διήγειρε τὸ τελευταῖον παρὰ τὰ σύνορα τουρκικῆς; Διὰ τί οὐχὶ; ὑπὸ τοιαύτην συμπλοκῇ κρύπτεται τὸ τραῦμα, καὶ ἐν παρῶντων τὸ πολὺ· ἀλλ' ὑπὸ στολήν τοιαύτην κρύπτεται μία προῖξ.

Καὶ ἄλλος ἀκόμη χωροφύλαξ, μοίραρχος ἐκεῖνος, καὶ Λαναρόπουλος τὸ ὄνομα, ἐν Μεσολογγίῳ ἀνδοξαγῶν, καθ' ὃ μᾶς πληροφορεῖ ἡ Δυτικὴ Ἑλλάς· καὶ εἶνε τόσῳ ἀναιδέστερος τῶν ἄλλων ἐν ἠρωισμόῳ συναδέλφων, ὅσῳ εἶνε ἀνώτερος ἐκείνων κατὰ τὸν βαθμὸν. Ἐν τινι κερφενεῖῳ ὁ δημοτικώτατος Φασουλῆς ἔστησε τὴν σκηνὴν του· ἔχει τοὺς θαμνῶνάς του, οἵτινες τὸν ἀπολαμβάνουσι ἡδονικώτατα. Μίαν ἑσπέραν διακόπτει τὴν εὐθυμίαν των εἰσορμησας εἰς χωροφύλαξ: — Νὰ φύγετε! — Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγομε; — Ἀπὸ δ'ῶ! — Γικτί; — Γικτί θάρρη ὁ κύριος μοίραρχος μὲ τὴ φαρμίλα του! — Ὁ μελομακρὸς βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἐκτίσεν ἴδιον θέατρον δι' ἐκυτόν· ἀλλ' ὁ ρωσουλομακρὸς μοίραρχος Μεσολογγίου, δεσποτικώτερος ἐνὸς βασιλέως, ὀρέγεται νὰ κατάρχη ἐξ ἐφ' ὁδοῦ διὰ τῶν γκλονίων του τὸ πρῶτον τυχόν φασουλοκαρνεῖον· καὶ τὸ κατορθώνει.

Καὶ τὸ κατορθώνει. Ἀντιστάντων ρωσικῶν τῶν θεατῶν, ὁ μοίραρχος διατάσσει τοὺς χωροφύλακας νὰ ἐκβάλωσιν

ἐκεῖνους διὰ τῆς σπάθης. Σεῖς εἰσθε τὰ κλασσικὰ Μισολογιτάκια, ἀφοῦ δὲν ἐσχετε τὴν ἐτοιμότητα, μεταθέντες τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς ἐπὶ τῆς ὀρχῆς τοῦ Λαναρόπουλου αὐτοῦ, νὰ ἐκτραχητε, ὡς εἰς καὶ μόνος σιδήρεος Φασουλῆς, κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀρχιχωροφύλακος;

Ἐχει κερφώσει τοὺς ὀφθαλμούς σου ἢ φωτογραφία ἐκείνη ἐπάνω τῆς; νὰ τοὺς ξεκαρφώσης δὲν δύνασαι, ἀλλ' οὔτε καὶ θέλεις; ὑπὸ τὸ θάμβος τῆς ἀπύστου ἐντάσεως τῶν βλεμμάτων σου ἐπ' αὐτῆς, ἂν δὲν ἐνεψυγῶθῃ διὰ σέ, ἀλλ' οὐδὲ εἶνε πλέον ἢ πρῶτην ἄψυχος εἰκὼν. Ἀναμένεις μόνον νὰ κινήθῃσιν μικρὸν τῶν ὀφθαλμῶν ὀφθαλμῶν τὰ βλέφαρα, νὰ συμπτυγῶσιν μὲ τὸν αἰματωμένον ὄφθαλμόν σου, νὰ ἀνοίγωσιν αἱ μελιτώδεις γωνίαι τοῦ ἡδυπαθοῦς στόματος, καὶ κυλιέται ἀπαλώτατα τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τῶν ἀπαλωτάτων γραμμῶν τοῦ προσώπου τῆς. Εἶνε ἢ εἰκὼν Κορινθίως, τῆς ὡραίας τῶν ὡραίων, τῆς πεντάμορφης δηλαδὴ, τῆς λαβούσης ἐν Πέσῃ τὸ βραβεῖον τῆς κληρονομίας. Καὶ ἔξαφνα... νὰ εὐρεθῆς εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ παρελαύνῃσιν πρὸ σοῦ Ἄσθιδες, ἄλλαι τε Ἑλληνίδες, ὑπὸ τοῦς ἤχους τῆς μουσικῆς, καὶ εἰς μάτην ν' ἀναζητῆς ὄχι ἐμορσιὰ ἐπὶ τέλους, ἀλλ' ἀνθρωπικὰ εἰς αὐτὴ τὴ μαίμου, εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἀρλεκίνον, εἰς τὴν ἄλλη Βαρβάρα, εἰς τοῦτο τὸ ἄγραφο χαρτί, εἰς τὴν ἀσχημίαν· καὶ ἂν παρελθῇ τότε πρὸ τῶν ματιῶν σου χαριτωμένη τις ὀπτασία μὲ ποδόγυρον, νὰ νομίσης ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀντακλῶσι ἀκτινὰ τινὰ ἐκ τῆς μορφῆς τῆς πρὸ ὀλίγου θαφνοστεροῦς τρυφῆς των, παραμείναν ἐν αὐτοῖς. Ἄ! ὑπάρχουσι συμφοραὶ, τὰς ὁποίας καὶ ὁ ἐλεγεῖακώτερος κλάμος δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ.

παρὰδύωτέρας λέξεις οἶον (ὡς ἀνέγνωσα εἰς βιβλίον τι ἰατρικόν) χουρζῆ, βαπιτόν, colsin, φύρξα κ.τ.λ. αἰτινες οὔτε συγκεκριμένα πράγματα ἐκφράζουσι, οὔτε ἀπρημημένα ἐκ συγκεκριμένων προελθόντα, ἀλλ' ἀπλῶς εἶνε ἀποκρίματα μίαν ἐσωτερικῆς ἀορίστου καὶ ἀνωμάλου καταστάσεως ψυχικῆς, οὐδὲν περιστασικῆς εἰ μὴ ἀναλόγου ἐννοίας ἀπρημημένας τῶν φιλοσόφων ὀμιλούντων περὶ θεότητος ἢ ἄλλων παρρησιῶν ζητημάτων.

Ἀλλὰ σὲς ζητῶ συγγνώμην, Πάτερ μου, διότι βλέπω ὅτι ἀκουσίως ἀπεμακρύνθη τὸ θέματός μου· ἤθελα μόνον νὰ σὲς ἀποδείξω κατὰ ποῖον τρόπον γεννῶνται τὰ περιττὰ ἐκεῖνα παραρτήματα πάσης θρησκείας, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πταίουσι οὐδόλως, διότι ὑπέκουσαν εἰς νόμους τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας· ἐγὼ δὲ, τὸ ὁμολογῶ, ἔγεινα ἀφορμὴ ἀπείρου βλάβης παρουσιασθεῖς εἰς τὴν Γῆν, διότι ἐξ αἰτίας μου ἔγεινε τοιαύτη οἰα εἶνε σήμερον ἢ θρησκεία μὲ τὰ δόγματα τῆς καὶ τὰ παραγερμίσματα τῆς, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἔγειναν τόσαι ἐκατόμβαι σωματιῶν καὶ νόων. Ἀλλὰ τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνεσθαι δὲν πρόκειται περὶ τούτου τώρα· ἐπαναλαμβάνων δὲ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν μου θὰ προσπαθῶ νὰ σὲς ἀποδείξω ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἂν ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὰ ἀρλεκινικὰ ἐκεῖνα στολισματα τῆς θρησκείας, καὶ περιορισθῶσι μόνον εἰς τὰ τρία ἀξιώματα τὰ ὁποία τοῖς ἐδίδαξα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης φιλοσοφικῆς ἀναπτύξεως, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς ἀπορρήματα, διότι, νὰ σὲς εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν,

Καὶ τὰνάπαλιν: Ὑστερον ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς Μακροθεταίους μαγίσσας τοῦ Συντάγματος ἐπιστρέφων ἀπελπίς, νὰ εὐρεθῆς πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς. Τί σερμπέτι, θεέ μου, τί σερμπέτι!

Ἀνάμνησις, τὴν ἐποίαν θά μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ καταγράψω. Ἡ σκηνὴ ἐν ἐπαρχίᾳ. Εἶχεν ἀριχθὴ ἢ εἰδησις τῆς πρώτης ἑλληνοτουρκικῆς συμπλοκῆς παρὰ τὰ μεθόρια· μετ' ὀλίγον ἢ ταχύτερος φήμη, ὡς νὰ παῖξῃ τὸ γνωστόν ἐκεῖνο παιδικὸν παιγνίδι, διασπείρεται κομίζουσα ἓνα καλὴν ἔμμημα: τὴν σύλληψιν τοῦ Τσίρου μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν στρατοῦ, τὴν κατάληψιν τῆς Καλαμπάκας, τὴν εἰς Ἀθήνας ἐδὸν τῶν Τούρκων. Ἀνώτερος ἀξιωματικὸς δικσταυροῦται μετὰ πολίτου:—Τί νεώτερα, Κύριε Καλαμπάκοπουλε;—Ἐμμηματα ἦσαν. Ἐγίνεν ἀνακωχὴ, ταγματάρχου μου. Μόλις ἐτελειώσε τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τῆς λέξεως ἀνακωχὴ, καὶ ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ ταγματάρχου, ὡς ἀπὸ κακοπαθήσαντος στομάχου, ἐδραπέτευσεν ἐν Ἀσῶ! παρατεταμένον, τόσην ἀνακούφισιν ἐκχύον, τόσην εὐδαιμονίαν εἰκονίζον, ὡς νὰ ἦρθη μωθῶδες βῆρος ἀπὸ τοῦ στῆθους του, ὥστε σκέπτομαι τώρα ὅτι ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος ἐνωμοτόχης ὁ πρὸ τίνος ὡς δειλὸς χαρακτηρησθεῖς καὶ καθαιρεθεῖς τοῦ βαθμοῦ του, ἐσφετερίσθη τὴν θέσιν καὶ τὴν τύχην ἄλλου.

Ὡς εὐλογίως ἐπιδημῶ, εἰς τὴν ἀτυχεοκραίαν τοῦ γυναικείου καλλωπισμοῦ, ἐπαγγέλλομαι ὁ ἀηδὴς συρμός τοῦ ἐπικωλοῦ. Κυρίαί μου, ὅσαι θέλετε νὰ ἀποφύγετε τὸ μὴδυσμα, ἐμβολιασθεῖτε μὲ ὀλίγην σεμνοπρέπειαν.

Ὁ διδάσκαλος παραδίδει ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς τὸ περὶ Συμμιγῶν:

Διδάσκαλος: Ὁ ποὺς ἔχει δώδεκα δακτύλους. Τσαρσοῦχος μαθητῆς νεοσύλλεκτος πετᾷ τὰ τσαρσοῦχα του κρυφὰ καὶ ἐγκύπτει εἰς τὴν ἀπαρτίθμην τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του, τοὺς ὁποίους εὐρίσκων ὄχι δώδεκα, ἀρχίζει νὰ δυσπιστῆ πρὸς τὰς γνώσεις τοῦ διδασκάλου.

Ἀνεγίνωσκον μίαν ἡμέραν εἰς τὰ Αἰγυπτιακὰ τῆς Νέας Ἐφημερίδος περὶ δύο Αἰγυπτίων Οὐρί, δύο εὐεργετικῶν χανούμ, τῆς πριγγηπέσης Δέλ-Ἀζῆδ, καὶ τῆς κόρης τῆς πριγγηπέσης Νάζλε, αἰτινες κατὰ τὰς τρομακτικὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡμέρας ὑπὸ τὴν οἰκίαν τῶν λευκῶν περὶ τῶν περιεθλψῶν πολλοῦς Εὐρωπαίους καὶ Ἑλληνας. Καὶ ἄμα τῇ ἀναγνώσει, ὡς νὰ ἐποτίσθη δραστηκώτατον χασίς, μετετέθη ἐν τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων: Εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν δουλεύει τὸ νεμποῦτι· τὸ τηλοβόλον τοῦ Σέμουρ δὲν ἤχησεν ἀκόμη· μυριόπλουτον Ἐρμιδίου, πρὸ πολλοῦ ἐγκατεστημένον παρὰ τὰς ἔχθρας τοῦ Νεῖλου, — παρ' ὀλίγον νὰ γράψω Νίκου, ὡς νὰ ἠγείρετο τὸ ὄνομά σου ὑπὸ τὴν γαρφίδα μου, ποθοῦσεν νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ πάσης, ἔστω καὶ ἐν ὀνείρῳ, ἀποπειρᾶς καταπατήσεως τῆς δικαιοδοσίας σου, ὡ Νίκε τῆς Ἀλεξανδρείας· ἐκεῖνης τὴν ὁποίαν παρήτησες, ἐπίορκε, εἰς τὰς στήλας τοῦ Μὴ Χάρεσαι μὲ τὸ πουκαμισάκι, χωρὶς νὰ συμπληρώσης τὸν καλλωπισμὸν τῆς, ὡραίαν, ὅσῳ δύναται νὰ εἶναι ἡμίγυμνος κόρη. — Λοιπὸν μυριόπλουτον Ἐρμιδίου κ.τ.λ. καταλαμβάνομαι ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ τῆς σφαγῆς· τρέχω νὰ σωθῶ, ἀλλ' οὐδ' αὐμοῦ διέξοδος· παντοῦ Φελλάχοι, βόρακα, θύματα, καὶ θάνατος· διασχίζω ἐν ἀπελπίσει τοὺς σφαγεῖς· δέχομαι τὸν πρῶτον βραπαλισμὸν κατακέφαλα, τὸ αἷμα βέει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ τὰ

δὲν ἤξευρα καὶ νὰ τὰ ἀναπτύξω, ἀλλὰ μόνον τὰ ἡσθάνομην ὅτι ἦσαν ὄρθῃ, ἢ ἐφαρμογῇ, λέγω, αὐτῶν τῶν ἀξιοματῶν μου (ὑποθετῶν ὅτι εἶνε δυνατὴ) θὰ ἀποβῇ καταστρεπτικὴ διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Τῷντι τί εἶπον καὶ τί ἐκκμον ἐγὼ εἰμὴ νὰ συστήσω πρὸ 1800 ἐτῶν τὰς τρεῖς λέξεις, αἱ ὁποῖαι σήμερον εἶνε ἐγγεγραμμέναι εἰς ἐκάστην πρόσοψιν τῶν δημοσίων κτιρίων τῆς Γαλλίας: Liberté, égalité, fraternité; Οἱ ἄνθρωποι τότε Γαλλικὰ δὲν ἐγνώριζον, καὶ ἐπομένως τὸ Ἄδελφότης τὸ ἐξέφρασα διὰ τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»· τὸ δὲ Ἰσότης διὰ τοῦ «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δότω τὸν ἓνα εἰς τὸν μὴ ἔχοντα»· τὸ δὲ Ἐλευθερία πλέον λίαν συγκεκριμένως τὸ ἐξέφρασα καὶ μᾶλλον ἐξήχεται ἐκ τῶν δύο ἄλλων· διότι εἶπα ὅτι «ἐὰν σὲ βράσις τις εἰς τὴν μίαν παρεῖαν, στρέψον καὶ τὴν ἄλλην»· τὸ ὅποσον ὑποθετεῖ ὅτι ἔνεκα τῆς ὑστερικῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλους, πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πλησίον του στρέψων καὶ τὴν ἄλλην παρεῖαν· πρὸς τοῦτοις δὲ δὲν πρέπει νὰ περιορίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου νὰ κάμῃ ὅτι, θέλει, διότι αὐτοῦ εἶνε δυνατὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον νὰ ἔλθῃ ἢ ὄρεξις νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, καὶ ἐπομένως θὰ ἦτο προσβολὴ κατὰ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἐὰν τὸν ἐμποδίσῃ. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀπολύτου αὐτῆς ἐλευθερίας ὅτι εἶνε γίμνησις καὶ βλαβερὰ ἢ ἐφαρμογὴ τῆς, μίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ σὲς ἐμιλήσω, διότι εἶνε πολὺ ἐκτεταμένον τὸ ζήτημα· ἀρκεῖ μόνον πρὸς τὸ παρὸν νὰ σὲς κάμω μίαν παραβολὴν· ὡς γνωρίζετε, ἀγαπῶ πολὺ τὰς παραβολὰς: Ὁ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὑπῆρχεν εἰς ἀνθρώπους ἐκ Γαλιλαίας, ὅστις συνέστατο ἐξ ἀθροίσματος κυττάρων· ὅλα τὰ στοιχειώδη ταῦτα ἀνατομικὰ στοιχεῖα σὺν τῷ ἰδίῳ συμφέροντι ἐξυπηρέτητον καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ ὅλου ἀνθρώπου· διὸ ἡ ζωὴ αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπαρξις αὐτοῦ οὐδὲν κύτταρον ἦτο ἀπολύτως ἄρχον ἐκτου καὶ ἐλευθέρου ἐκτου, ἀλλὰ καὶ ὑπερήτης τοῦ ὅλου ἀνθρώπου· ἦν δὲ ὁ ἀνθρώπος φανατικὸς ὑπὲρ τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας. Λέγει αὐτῷ τότε Χαλδαῖος ἔμπορος ὀνόματι Βαραβᾶς, βούλει, ὦ ἀνθρώπε τὴν ἐλευθερίαν; ὁ δὲ λέγει, Ναι. Εὐθύς δὲ μάχαιραν ἐξαχγῶν ὁ Χαλδαῖος ἐνεπηξάτο αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου· τούτου δὲ τετελευτηκότος, ἄπαντα τὰ κύτταρα ἐγένοντο ἐλεύθερα, ἀλλ' ἐξῆσαν μόνον ἐπὶ τινὰς ὥρας· μετὰ δὲ ταῦτα σῆψις καὶ χούς ὅλα ἐγένετο· ἐγένετο ἐλευθερία, ἀλλὰ μετὰ θάνατον, ὅ ἐστι Ἐθρῆστί μεθερμηνευόμενον σημαίνει ὅτι ὁ θάνατος φέρει τὴν ἀπολύτου ἐλευθερίαν, αὐτὴ δὲ τὴν θάνατον.»

(Ἀκολουθεῖ).

πτερά φύονται εις τούς πόδας μου· μὰ νὰ μὲ κυνηγοῦσι δύο Ἀράπῃδες· Θεὲ μου! μὲ καταφθάνουν, λειποθυμῶ· μὴ χιρραὶ καὶ νεμποῦτι ὑψοῦνται κατ' ἐπάνω μου, — ὅτε ἀνοίγεται ἡ θύρα μεγάλης οἰκίας, καὶ δύο ἠδυπαθεῖς Ἀσιάτιδες νύμφαι, ὠραῖαι, ὅπως τὰς ψάλλει ὁ Βύρων ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς αὐτοῦ ἐμπνεύσεσι, μὲ σώζουσιν ἐκ τῶν δαιμόνων, οἵτινες πίπτουσι πρηνεῖς, ὡς οἱ φύλακες τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ πρὸ τοῦ ἀποκυλίσαντος τὸν λίθον Ἀγγέλου. Μὲ ἀνυψοῦσι φιλοστόργως ἐπὶ τῶν βραχιόνων των, καὶ νομίζω ὅτι ἀποθεοῦμαι· ἐπειτα εὐρίσκομαι ἐξηπλωμένος ἐπὶ πολυτελοῦς διβανίου, καὶ πρὸ ἐμοῦ γονυπετῶς ἡ Δέλ-Ἀζὰδ χανοῦμ, καὶ ἡ Νάζλι χανοῦμ· ἡ μία ἐξετάζει τὸ τραῦμά μου· ἀποβάλλει τὸν μαγικὸν στέφανον τοῦ γρασμάκ, καὶ μὲ τὰ μαλλιά της ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὰ κύματα, κατὰ τούς στίχους Γάλλου ποιητοῦ, ἀπαλύνονται φιλοῦντα τούς ὤμους της, ὡς εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ ὕδατος οἱ κλώνες τῆς κλαιούσης ἰτέας, καὶ μὲ τὰ μαλλιά της περισφίγγει, ἀντὶ ἐπιθέσμου, τὴν αἰμάσσουσαν κεφαλὴν μου, καὶ μοὶ προσφέρει ὡς προσκέφαλον τὰς παρειάς της. Ἡ δ' ἄλλη . . . ἐδῶ ἐξυπνήσας ἐξηκολούθησα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Νέας Ἐφημερίδος

Τί κρῖμα νὰ μὴ ἀποστηθίσω ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἡμετέρας Χωροφυλακῆς, τὸν ὁποῖον κάπου ποτὲ ἐφυλλολόγησα, τὸ ἄρθρον τὸ ἐπιτάσσον πῶς πρέπει νὰ φέρωνται οἱ χωροφύλακες πρὸς τούς πολίτας ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων. Ὁ νόμος αὐτοῦ τούς Κανιβάλους, τῶν ὁποίων οἱ ἄθλοι πληροῦσιν ἀπὸ τινος τὰς ἐφημερίδας, ἀπαιτεῖ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των ὑπὲρ πάντας ἀβροῦς καὶ εὐγενεῖς. ὡς ἐν ἐσπερίδι καθαλιέροι ἐξασκοῦντες τὰς χορευτικὰς καὶ ἄλλας αὐτῶν ὑποχρεώσεις πρὸς τὰς γάμας των. — Ὅτε διενέμοντο εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους οἱ δαπάναις τοῦ Ζαφειροπούλου ὠρατοὶ γεωγραφικοὶ χάρται, διδάσκαλός τις ἐπαρχιακῆς πόλεως, λαθῶν αὐτοῦς ἐκάρφωσε πρὸς διαιώνισιν ὑψηλὰ ὑψηλὰ, πλησιέστατα τῆς ἐροφῆς, ὅπου ὄχι μόνον χεῖρες, ἀλλ' οὔτε ὀφθαλμοὶ κατέφθαναν· πρὸς τούς ἐρωτῶντας δὲ, ἀπεκρίνετο ὅτι τούς ἐβάλεν ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ τοὺς χαλοῦν τὰ παιδιὰ. Πόσοι τόμοι, καὶ πόσα ἄρθρα, ὡς τὰ ἀνωτέρω, ὅλα δημοσιεύμενα, ὑφίστανται τὸ ἴδιον κρέμασμα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ἴσως γιὰ νὰ μὴ τοὺς χαλοῦν, ἐξασκοῦντες αὐτοὺς οἱ πολῖται!

Ἐτυχέ ποτε, καταραινόμενοι ὑπὸ φιλόφρονος χειρὸς διὰ μυρφόρου φιαλιδίου, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐωδίαν ἢ ὁποῖα σὰς περιχύνει, νὰ τυφλωθῆτε σχεδὸν ὑπὸ τοῦ ἀλγους τὸ ὅπιον προξενοῦσιν εἰς τὰ μάτια σας σταγόνες τινες ἐντύς εἰσαχθεῖσαι; Οὕτω διατίθεται, ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δεχθῶ ἐξ ἐφόδου καὶ κατὰ πρόσωπον, πανηγυρικοὺς ἐκδηλουμένους, ἐπαίνοους καὶ φιλοφρονήματα.

Ὁνούλουλος.

ΚΟΥΤΑ ΜΑΡΑΙΣ

Ἐχω μίαν καλὴν ἰδέαν διὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν οἱ μονομαχοῦντες ἀπὸ πᾶν δυσάρεστον :

— Νὰ ἀνταλλάσσουν δύο σφαιράς μὲ τὰ... χέρια των.

Ἐχασε σ' τὰ Λαύρια φοβερὰ ὁ μεσίτης Β.

Τὸ βράδυ πηγαίνει σ' τὸ σπῆτι ἀπηλπισμένος, πιάνει τὸ βεβόλβερ καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ τὸ διευθύνει μέσα.

— Θὰ ἴτ' ἀδειάζα, λέγει, ἂν ἦτο αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ Μητσοπούλου.

Καὶ καταθέτει τὸ βεβόλβερ.

Φαντάζομαι καὶ τὸ ἐξῆς :

Νὰ ἐξέλθῃ ὁ Νέγρης σ' τὸ κυνήγι καὶ νὰ τὸν 'δοῦμε νὰ τρέχῃ σ' τὰ τέσσαρα, κυνηγούμενος ὑπὸ ἐνός . . . λαγῶου!

Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει Ἐταιρεία προστατευτικὴ τῶν ζῶων.

Σκυρικὸς τις συνέλαβε τὴν ἐξῆς ἰδέαν :

— Νὰ συλλάβῃ εἰς σύζυγος, μέλος τῆς Ἐταιρείας αὐτῆς, τὴν σύζυγόν του σκοτόνουσαν ἑνα ψύλλον τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυπεν εἰς τὸν κορσέ της καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτὴν, ἐκδικούμενος τὸν ψύλλον.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Ἐταιρεία νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ πρόεδρόν της!

Χωρικός συλλέγει μανιτάρια.

Εἰς βοτανικὸς τυχὼν ἐκεῖ καὶ παρατηρῶν αὐτὰ :

— Βρῆ, τοῦ λέγει, αὐτὰ εἶναι φαρμακερὰ.

— Ἐνοικια σου, ἀφέντη, τοῦ λέγει ὁ χωρικός, δὲν τῆ-χω γιὰ τὸν ἐκυτό μου, θὰ τὰ πουλήσω.

Ἄκρον ἄκρον αὐστηρότητος προέδρου δικαστηρίου :

— Νὰ βγάλῃ ἐξω τῆς αἰθούσης ὡς θορυβοῦντα ὅλον τὸν κόσμον μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου.

Περὰ τῆ δημοσίῳ Κατηγόρω.

Διμάζεται λωποδυτίαςος ὅστις εἶχε κλέψει 50 δραχ-μαῖς.

Ἐξεταζόμενος ἀρνεῖται ὅτι τῆς ἐκλεψε.

— Καὶ ποῦ τῆς ἦρες λοιπόν; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ποῦ τῆς ἦρα; Ἀπὸ τῆς οικονομίας μου!

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔκανες οικονομίας;

— Ἀπ' ὀλοῦθε. Ὅπου εὐρίσκα, ἔκανα οικονομίας· αὐτὸ θὰ πῆ οικονομία· οἱ οἰκονόμοι τὰ οἰκονομοῦνε ὅλα.

Ὁ δημοσίος κατήγορος μετὰ τινὰ σκέψιν :

— Αὐτὸς θὰ ἔκανε γιὰ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν!

Ὁ κλητὴρ Κουφέτος ὀδηγεῖ εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας ἑνα ὑποπτον ἀνέστιον, τὸν ὁποῖον ἦρε τὴν νύκτα περιφερόμενον σ' τούς δρόμους.

— Καὶ πῶς δὲν ἔχεις ὠρισμένην κατοικίαν; τὸν ἐρωτᾷ ὠργισμένος ὁ κ. Κοσσονάκος.

— Πῶς νὰ ἔχω, κύριε Διευθυντὰ, μ' αὐτὴν τὴν ἀκρίβεια τῶν ἐνοικίων!!!

Ἱστορικόν.

Πρὸ τινος παντοπωλείου ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας ἀναπτύσσει θεωρίας δημοσίας ὑγιεινῆς.

— Αὐτὸ τὸ πράσινο φύλλο ποῦ τῶχετε πεταμένο μπρο-

στὰ σ' τὴν πόρτα σας καὶ δὲν τὸ μαζεύετε, τὸ βλέπετε;

— Τὸ βλέπουμε!

— Ἐ! λοιπόν, ἀπ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἀπὸ κάτω μπορεῖ νὰ γεννηθοῦν βακτηρίδια!!

Καὶ τὰ μπακαλάκια ἀπὸ μετὰ τους νὰ χαχλαρίζουν!

Δύο δειλοὶ ἀλληλοῦβρίζονται διὰ λόγους τούς ὑποίους αὐτοὶ γνωρίζουν.

Πλησιάζουν νὰ ἔλθουν 'στὰ χέρια.

Ἄλλὰ, τοὺς κρατεῖ ἡ . . . δειλία.

Ἐπὶ τέλους, λέγει ὁ ἕνας :

— Κύριε, πῆς ὅτι σ' ἔχω καὶ μπατσίσει!

— Ἐχε τὸν ἐκυτόν σου, λέγει ὁ ἄλλος γιὰ σφαιγμένο. Στρέφουν τὰ νῶτα καὶ χωρίζονται.

Κουτός.

73 — Ὁδὸς Αἰόλου, — 73

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΙΣΙΑΝΟΝ ΡΑΠΤΗΝ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ἐπίχθησαν προχθὲς διὰ τοῦ ἀγγλικοῦ Λιμενίου, συλλογὴ πλήρης διὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1883.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΚΟΠΤΗΣ,

Ἀγγλογαλλικῆς σχολῆς, κόπτει καθ' ὅλα τὰ συστήματα, εὐχαριστῶν ὅλα τὰ γούστα. Ὅλαι αἱ ἐγγυήσεις στερεότητος τῶν ὑφασμάτων, κομψότητος, διαρκείας.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

Κόπτονται εἰς τὸν Παρισιανὸν Ῥάπτην ὠραιότατα, ἰδιότροπα χειμερινὰ ἐπανωφόρια.

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ.

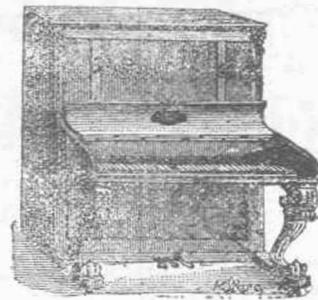
ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΑ

ΤῶΝ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΩΝ

ΤΗΣ

ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΒΕΛΕΤΗΣ

ΤΙΜΑΙ

ΛΙΑΝ

ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

Ἐν τῇ ὁδῷ Βουλῆς ἀριθ. 7.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚῷ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΙ

τῶν κκ. ΔΕΛΕΦΩΝ ΡΩΜΑΙΑΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ.

61, Ὁδὸς Ἑρμοῦ, 61

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

Ἐκομίσθησαν διὰ τὴν ἤδη ἀρχομένην χειμερινὴν περίοδον ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας τὰ ἐξῆς :

Ῥοκίμιες ἀνδρῶν, λινὰ καὶ βαμβάκερὰ, ἀρίστης ποιότητος.

Φοκὸλ, μανικέτια, βῆβδοι καὶ μανδήλια λινὰ καὶ βαμβάκερὰ.

Ὀμπρέλαι μεταξωτὰ καὶ μάλλινα.

Ἐπανωφόρια ἐκ καουτσού διὰ τὴν βροχὴν, ἀρίστης ἀγγλικῆς κατασκευῆς. Στερεώτατα. Ἐρθηνότατα.

Ἐπανωφόρια καὶ ὀλόκληροι ἐνδυμασίαι παιδῶν ἐκ κασιμερίου.

Κλινοσκεπάσματα μάλλινα πρώτης τάξεως.

Καλύμματα τραπεζῶν νεώτατα ἐκ κασιμερίου, μὲ ὠραίους χρωματισμούς, διαφόρων τιμῶν.

Φλανέλλαι καὶ ἐσώθρακα μάλλινα.

Καὶ διαφόρα ἄλλα εἶδη χρησιμώτατα εἰς τὸν βίον. Οἱ προσερχόμενοι θελοῦσιν εὐχαριστηθῆναι ἐκ τε τῆς ποιότητος, τῆς ποιότητος καὶ τῶν μετρίων τιμῶν.

ΚΟΝΙΑΚ

μὲ τὸ ποτήρι, ἀντὶ 20 λ., ἀπὸ τὸ βραβευμένο ἐκεῖνο τοῦ Βορδῶ, εἰς τὸ Ἰποκατάστημα τῆς Οἰνοποιῆς Τρίπου, ἢ Ἀκροκόρινθος, κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΘ. ΗΛ. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

(ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΡΜΟΥ)

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΟΝ ΝΟΥΒΕΛΥΤΕΣ

Υφάσματα διὰ γυναικεῖα φορέματα, ὡς καὶ **Γαρνιτούραι** παν-
τός εἶδους Velours brodés, Πλούς, Βελουδά, Φέλπι, Μεταξωτά,
Ἄτλάζια, Δαντέλαι κλπ. κλπ.

Κασμέρια δι' ἐνδυμασίας ἀνδρῶν καὶ γυναικεῖα ἐπανωφόρια.

Υφάσματα ἐπίπλων, Βελουδέ, Σατέν, Ζούτ, Ρέψ, Κρετών, κλπ.

Κουβέρταις ἐκλεκτόταται, μάλλιναι, βαμβάκεραι καὶ πικεδένιαι.

Χειρόνια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὡς καὶ **Λαιμοδέττε** μεγάλης
ποικιλίας.

Παραπετάσματα, **Τροπεζομάνδουλα**, **Ὀμβρέλλαι**, **Κάλ-
τσιαι**, κλπ. τὰ καλλίτερα καὶ στερεώτερα εἶδη.

Λινᾶ, χασιέδες καὶ πανιά ἀρίστης ποιότητος.

ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΡΕΨ καὶ BRUSSELS.

Πώλησις τοῖς μετρηταῖς εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Εἰς τὸ ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΓΙΩΡΓΑΝΤΑ, ὁδὸς Αἰόλου, ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ

τὸ νεώτερον φάρμακον τῆς ὀδονταλγίας καὶ τὸ καλλίτερον τονωτικὸν
τῶν οὐλῶν.

* * * Ἐν τῷ αὐτῷ Κουρείῳ, πωλοῦνται τὰ καλλίτερα ἀρωματικὰ εἶδη,
τῆς τε κόμης καὶ τοῦ προσώπου. Τιμαὶ ὀρισμέναι δημοσιευθεῖσαι ἄλλοτε
διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ

Τοῦ δωματίου καὶ τῆς
αὐλῆς

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ διεύθυνσις ἐν τῷ
γραφεῖῳ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ΥΕΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

Γ. ΔΕΡΒΕΝΑΓΑ

μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Ἐρμού,
ὅπου ἄλλοτε τὸ Χαρτοπωλεῖον **Πάλλη**
καὶ **Κοδξιά**, καὶ πλησίον τοῦ Βι-
βλιοπωλείου **Βέλμπεργ**.

Ἐξωραΐσθη διὰ τῶν ὀρειωτέρων
ἀντικειμένων τῶν ἐργοστασίων τῆς
Γερμανίας.

Τὰ πλέον σκερτσόζα βάζα,
ἀγγεῖα, κομψοτεχνήματα.

Λάμπαι μεγάλης ποικιλίας καὶ
καλλονῆς.

Ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ
νεώτερα καὶ τὰ καλλίτερα.

Χέλαι πράγματα πρὸς διακόσμη-
σιν αἰθουσῶν.

Εἶναι ἀληθῆς μπομπονιέρα τὸ υε-
λοπωλεῖον τοῦ κ. Δερβέναγα.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ

ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΕΓΘΗΝΙΑ

Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπτ. **60.**
Μέλανος οἴνου φιάλη λεπ. **60.**

(Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ
ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθή-
ναις καὶ Πειραιεῖ).

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ὀδὸς Ἐρμού,

μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν

Γαβαλά καὶ Κοκοροπούλου.

Ὅλα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης.—
Ἐπισκεπτήρια χαλκογραφημένα καὶ
τῆς στιγμῆς.—Σφραγίδες καὶ ἐπι-
κεφαλίδες, χρωματισμένα καὶ μὴ,
ἄπλαϊ καὶ φαντασιώδεις.—Ἡ μόνη
ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν καταστή-
γων τοῦ Διεθνoῦς Καταστήματος
Edler καὶ Crische τοῦ Ἀνοθέρου.—
Ἡ μόνη ἀποθήκη τοῦ περιφήμου σι-
γροχάρτου ZOB.—Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΛΟΠΟΙΕΙΟΝ